

[Dohrmann]

rigt tydeligt af indholdet af forslagene – har vi hverken lod eller del i.

Havde vælgerne nu valgt et folketing, hvor fremskridtspartiets mandater var afgørende, så kan jeg godt garantere for, at flere af de forslag, der ligger på bordet i dag, aldrig var blevet trykt. Men sådan går det, når gamle VKR-regeringer, bistået af færing og grøn-lændere – det er i øvrigt områder, som slet ikke er omfattet af lovgivningen – har flertallet.

Man burde selvfølgelig have gjort noget helt andet. Hvorfor har Danmark overhovedet de store økonomiske problemer i dag? Ja, svaret er jo, at de offentlige udgifter er for store i forhold til de indtægter, vi har. Derfor har man kun én eneste ting at gøre, nemlig som hver eneste dansk familie må gøre, hvis den har et for stort forbrug: sætte udgifterne ned. Det gør regeringen ikke. Det tør regeringen ikke. Finansloven for 1984 er en tro kopi af den, socialdemokratiet har fremlagt igennem mange, mange år. Ganske vist er der foreslået nogle enkelte småjusteringer, men det er kun pebernødder i forhold til, hvad der virkelig er behov for.

Som optakt til overenskomstforhandlingerne er det selvfølgelig det værst mulige, regeringen kunne finde på, at starte med skatte- og afgiftsforhøjelser. Lønmodtagerne har et eneste sted at hente deres penge hjem igen, og det er hos deres arbejdsgivere. Derfor burde regeringen naturligvis for længst have meddelt, at enhver lønfremgang fremover skal ske gennem skattelettelser. Dermed ville lønmodtagerne få en reel krone i lønningsposen, og de erhvervsdrivende ville få nogle udgifter, de kunne disponere efter – i stedet for som nu, hvor det hele må forventes at komme til at flyde mere eller mindre.

Jeg beklager at skulle sige, at med disse udspil har regeringen ødelagt mange gode muligheder såvel for en fornuftig overenskomst som for en fornuftig økonomisk politik.

Hvor er alle de mange løfter, der blev afgivet under sidste valgkamp? Regeringspartierne og de radikale har siden valget fortsat den politik, som hr. Anker Jørgensen, VKR-regeringen og mange andre med fiasko har praktiseret. Det hele begynder ligesom at flyde ud igen. De beslutninger, der bliver truffet, er meget svære at skelne fra hr. Anker Jørgensen og Co.'s.

Se f.eks., hvad der er sket vedrørende naturgassen. Med trusler om lovindgreb tvinger regeringen, de radikale og socialdemokraterne i uskøn forening elselskaberne til at aftage store mængder af gas, på trods af at elpriserne derved vil stige voldsomt, og at forbrugerne naturligvis kommer til at betale. Virksomheder med et stort strømforbrug vil få en kæmpe ekstraregning. Det samme bliver naturligvis tilfældet for de familier, hvis boliger bliver opvarmet med el. Er det liberal politik? Er det alternativet til socialistisk formynderi? Nej, det er nøjagtig en fortsættelse af den umyndiggørelse, den tvang, den styring, socialdemokraterne har villet i mange år.

Et andet groft eksempel på, at forskellen mellem den tidligere og den nuværende regering ikke er ret stor, ser man vedrørende Danmarks Radios monopol og TV-satellitter. Hvorfor i alverden kan en borgerlig, liberal regering ikke acceptere, at antenneforeninger og private frit og uhindret kan nedtage programmerne ved hjælp af parabolantener? Hvorfor i alverden mener regeringen, at post- og telegrafvæsenet nu skal have monopol på det? Er det, hvad regeringen opfatter som frihed til selv at vælge? Vedrørende TV 2 oplever vi nu, at regeringen er på vild flugt fra, at et TV 2 skal finansieres enten helt eller delvis ved reklamer. Igen et dybt, dybt knæfald for socialdemokraterne. Resultatet af en sådan beslutning bliver selvfølgelig, at et TV 2 uden reklamer bliver en tro kopi af det nuværende TV uden nogen form for konkurrence, og licensen vil stige til det dobbelte.

Jeg kan desværre nævne mange flere eksempler på, at regeringen ikke lever op til de forventninger, man med rette kunne stille til den. Det er trist, og det er endda meget trist. En regering kan ikke i længden nøjes med at henvise til, at den forrige regering var endnu dårligere. Vi må derfor forlange, at regeringen nu kommer i gang med at regere og ikke blot slasker videre i socialdemokratiets fodspor.

Fremskridtspartiet vil naturligvis tage stilling sag for sag. Ikke på et eneste område har vi haft indflydelse på de forslag, der foreligger, og derfor vil vores stilling selvfølgelig være, at vi støtter de forslag, som vi mener trækker i den rigtige retning, men der skal heller ikke lægges skjul på, at de forslag, vi mener virker negative, vil vi stemme imod.